

Stěžovatel, který nebyl před rozhodnutím o zabrání bytů v jeho domě uprázdněných slyšen, namítal odporem svým, že bytů oněch — kromě jednoho pokoje — potřebuje pro své vlastní obývání, poněvadž je poměry svými nucen přestěhovati se do Hořic.

Žalovaný úřad vycházejí z předpokladu, že stěžovatel nepotřebuje v obci Hořické bytu, poněvadž má byt ve svém dosavadním bydlišti, opírá své rozhodnutí zřejmě o okolnost, že stěžovateli odepřeno bylo obcí povolení k přesídlení do Hořic. Tento zákaz přesídlení byl však odstraněn, jak současně vydaným nálezem tohoto soudu¹⁾ jest vysloveno, tím, že o stížnosti proti tomu podané nebylo II. stolicí do 3. neděl rozhodnuto.

Z práva stěžovatelova a vůle jeho, bydleti v obci Hořické a obývatí místnosti ve svém vlastním domě, plyne však nepřípustnost zabrání místností, jichž stěžovatel v domě tomto pro sebe má zapotřebí a jest proto zcela nerozhodno, že stěžovatel dosud měl neb ještě má byt v obci jiné.

Jeví se tudíž důvod, o který se naříkané rozhodnutí opírá, nezákonným.

Č. 201.

Z a b í r á n í b y t ů: Podmínky zabrání bytu, jehož majitel déle 4 neděl neužívá proto, že dlí jinde na letním pobytu.

(Nález ze dne 10. října 1919 č. 4916.¹⁾)

P r e j u d i k a t u r a: srovn. nálezy č. 146, 161, 162 a 163 této Sbírky.

V ě c: Ing. W. Rödl a Gisela Rödlová v Karlíně spolu s Ph. Drem Františkem Grafem v Praze (adv. Dr. Oskar Taussig z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Společný bytový úřad v Praze (bytový senát v Karlíně) rozhodl na základě § 6, čís. 2 nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. zák. a nař. usnesením ze dne 11. srpna 1919, že zabírá byt stěžovatelův o 5 pokojích s příslušenstvím v domě č. pop. 483 v Karlíně, poněvadž jest prokázáno, že byt je déle než 4 neděle neobýván (od 4. června 1919). —

O stížnosti vytýkající nezákonnost tohoto rozhodnutí i vadnost řízení uvážil nejvyšší správní soud toto:

Naříkané rozhodnutí zakládá se na skutkovém zjištění, že byt stěžovatelů částečně nábytkem opatřený, je od 4. června t. r. neobydlen, že majitel bytu odjel za svým povoláním do Vídně, jeho rodina pak že odjela na letní byt. Tento skutkový základ, však nedostačuje k posouzení a rozhodnutí, jsou-li dány předpoklady stanovené pro zabrání bytu v § 6, čís. 2 nař. vl. o zabírání bytů.

Ustanovení toto předpokládá zřejmě, že majitel bytu má ještě jiný byt, jehož trvale používati může (nález ze dne 1. září 1919 čís. 3748). Brá-

¹⁾ Stejně rozhodnuto i v jiných obdobných případech.

ní-li důležitá a přechodná jen příčina majiteli bytu v dočasném užívání bytu, jehož majitel jinak pravidelně a trvale užívá, může lhůta 4nedělní v § 6, čís. 2 cit. nař. stanovená počítí teprve, když příčina ona odpadla. Stěžovatelé doznali ve svém podání ze dne 7. srpna t. r., tedy ještě před tím, než o zabrání bytu jejich bylo rozhodnuto, že byt jejich byl sice po dobu několika neděl neobydlen, jelikož dleli na letním pobytu, tvrdili však, že bytu toho po ukončení letního pobytu budou zase užívatí.

Podmínky pro zabrání bytu stěžovatelů byly by tedy ve smyslu zásad shora uvedených dány jen tenkrát, kdyby stěžovatelé po ukončení letního pobytu svého bytu, o něž tu jde, aspoň po 4 neděle neobývali, majíce jiný trvalý, potřebám jejich dostačující byt, aneb kdyby se zjistilo, že stěžovatelé vůbec se vzdali dalšího užívání dosavadního bytu pro účely vlastního obývání. Zdali tyto předpoklady pro zabrání bytu nastaly, nebylo v řízení správním vyšetřeno, a bylo proto pro tuto podstatnou vadu, bránící meritornímu rozhodnutí o věci, naříkané rozhodnutí dle § 6 o správ. s. zrušiti.

Č. 202.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): *
Lhůta, kterou dle § 17 čes. řádu dávk. vyměřovací úřad určil straně k podání vysvětlivek o určitých skutečnostech, pro uložení dávky závažných, není preklusivní a nemůže tedy úřad vysvětlivky podané po uplynutí takové lhůty jediné z tohoto důvodu pominouti.

(Nález ze dne 14. října 1919 č. 4416.)

Prejudikatura: víd. nál. ze dne 1. října 1914 č. 9550, Budw. č. 10.475 A (Slezsko), ze dne 4. února 1915 č. 789, Budw. č. 10.742 A (Slezsko) a ze dne 30. října 1916 č. 11.618, Budw. č. 11.575 A (Korutany).

Věc: Albina Hejná ve Velemíně proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

D ů v o d y: V přiznání k dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí zapsaných ve vl. 318 poz. knihy Litěchovické, pak 31 a 192 poz. knihy Dubkovické, udala stěžovatelka jako vpočitatelné náklady dle § 9 dávk. řádu stavbu domu penízem nejméně 14.000 K a stavbu stájí 2013 K 05 h. Vyzvání dle § 17 řádu dávk. vyhověla stěžovatelka jen z části, tvrdíc, že účtů a rozpočtů stavby nemá. Proti vyšetřenému a jí sdělenému nákladu na stavbu domu 6340 K uvedla v čas opodstatněné námitky a žádala soudní odhad dle § 18, neuzná-li se jí celých 14.000 K.

Po opětovém šetření byla vyzvána dle § 17, aby do 14 dnů sdělila další podrobný podklad pro ocenění těchto nákladů, sice že se vyměří dávka z moci úřední, a sděleno jí, že soudní odhad tu místa nemá. Stěžovatelka neodpověděla ve lhůtě 18. května 1918 skončivší, nýbrž podala u úřadu vyměřovacího až 21. května žádost o prodloužení lhůty o 14 dnů, možno-li však o 4 neděle do 15. června 1918, načež došlo 13. června 1916 její vyjádření, obsahující data úřadem na ní žádaná, při čemž s podrobnými